

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3353/2022
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милош Кукурековић из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник адвокат Драган Вељковић из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4807/2021 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4807/2021 од 12.01.2022. године тако што се одбија као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 270/2020 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 41.347,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 270/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне зараде и исплаћене зараде исплати за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, укупан износ од 47.121,78 динара, односно појединачне месечне износе одређене у овом ставу изреке, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године исплати укупан износ од 22.112,28 динара, односно појединачне месечне износе одређене у овом ставу изреке, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.568,00

динара, што уколико не учини, обавезује се да плати и законску затезну камату од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4807/2021 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је у целости одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади штету у виду разлике између припадајуће и минималне зараде и у виду разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду, све за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, у износима одређеним у изреци, са припадајућом каматом на сваки појединачни износ од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време код тужене од 28.01.2000. године, на радном месту ... Зарада тужиоца за спорни временски период од 01.04.2017. године до 01.01.2020. године по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећава се за 50%, по основу Закључка Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Зарада коју је тужилац примио у спорном временском периоду мања је од минималне зараде за нето износ од 47.121,78 динара и за исти период је мање исплаћен тзв „косовски додатак“ за износ од 22.112,28 динара, колико и износи разлика између „косовског додатка“ обрачунатог на минималну зараду и исплаћеног „косовског додатка“, према првој варијанти налаза вештака по коме тужилац и опредељује свој тужбени захтев.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиоца за накнаду штете по основу разлике између припадајуће минималне зараде и исплаћене зараде за утужени период, као и по основу разлике између припадајућег и исплаћеног тзв „косовског додатка“, позивајући се на одредбе чланова 2. Став 2. Закона о раду („Службени гласник РС, бр. 24/2005 и 61/2005), члана 111. став 1. Истог закона, члана 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, те на Закључак Владе 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку, налазећи да је погрешно примењено материјално право те је своју одлуку о неоснованости постављеног тужбеног захтева заснивао на становишту да је тужиоцу на име зараде са увећањем од 50% по основу додатка исплаћено више од минималне зараде, те да му по одредбама чланова 104. став 1, 111. и 112. Закона о раду, чланова 5. и 6. Закона о платама државних службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 113/2017 ... 86/2019), те чланова 27. и 29. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 21/16 ... 95/18), не може припадати тражена разлика.

Врховни суд не прихвата овакво становиште, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Зарада запосленог се према члану 105. ставови 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 75/14) састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и слично) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду и садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде. Сходно члану 111. ставови 1. и 2. истог закона, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом. Тужиоцу, у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно.

Циљ исплате минималне зараде је обезбеђење заштите запосленог у смислу задовољења основних егзистенцијалних потреба. У конкретном случају, према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно, а такав обрачун зараде није правилан, с обзиром да тужилац пре свега има право на исплату минималне зараде, а потом и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Другачијим правним тумачењем исплата тзв. „косовског додатка“ би изгубила своју намену и сврху. Следом наведеног, како је исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз њено увећање за 50% месечно, тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изнетих разлога, одлучено је као у другом ставу изреке, применом члана 416. став 1. ЗПП.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу чланова 153. став 1, 154. и 163. став 2. ЗПП, припадају и опредељени трошкови ревизијског поступка. Висина је одмерена на име тражених трошкова и то: за састав ревизије од 18.000,00 динара, према важећој АТ у време предузимања те парничне радње, као и на име судских такси за ревизију у износу од 9.339,00 динара и одлуку по ревизији 14.008,00 динара, према ТТ, што све укупно износи 41.347,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, сагласно члановима 277. став 1. и 324. став 2. ЗОО. На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић